Ч. 221. Неділя 13 жовтня (30 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Спільні делеґациї. — Події на Балкані. — Чорногорско-турецка війна. — Зірване італїяньско-турецких переговорів.

На засіданю австрийскої делеґациї в розправі над буджетом спільного міністерства скарбу висказав дел. Немец здивоване, що ґр. Берхтольд у передвчерашній своїй промові заступав ся лише за католиками в Альбанії, а не згадав навіть про поведене з австрийскими горожанами в Прусах.

Міністер др. Білиньский заявив в заступстві мін. Берхтольда, що міністерство заграничних справ від ряду літ займаєся сею справою і дбає про охорону австрийских робітників, о скілько се супротив істнуючих в Німеччині приписів є можливе. Тим не хоче бесідник сказати, щоби наміри міністерства кінчили ся все гарним успіхом, але що року міністерство заграничних справ веде переговори з німецким правительством і се хоче бесідник підчеркнути.

По кінцевім виводі звітника Лянґенгана принято буджет спільного міністерства скарбу.

З черги приняла делеґация буджет спільної найвисшої обрахункової палати і титул „цла“, по чім засідане замкнено.

Вчерашне засідане почало ся о 10 год. Перед приступленем до дневного порядку забрав голос спільний міністер скарбу др. Білїньский для внесеня войскового предложеня.

Вносячи предложене в справі надзвичайного кредиту на войско і маринарку, спільний міністер скарбу др. Білиньский сказав, що се не є мобілїзацийний кредит. Вже сам рід і розділ кредиту противить ся такому припущеню. Крім того зазначує міністер, що до такого кроку нема найменшої причини та, що монархія як передше так і на будуче хоче держати ся своєї дотеперішної мирової політики. Однако в некористнім звороті, в який перейшли в послїднім часї балканьскі справи, містить ся поважна осторога, яка накликує до розвитку і доповненя нашої оружної сили. Нинїшні домаганя не містять нїчого нового; вже кілька разів, впослїдне в лїтї с. р. були они предметом дебат спільної міністерскої конференциї. Міністер вказав на річеву конечність тих домагань і заявив, що спільне правительство уважало своїм обовязком погодити їх з фінансовою спроможностию обох держав.

По промовах кількох бесїдників, делеґация приділила предложене міністра войсковій комісиї.

Войскова комісия австрийскої делеґациї приняла передвчера ряд резолюций в справі роздаваня войскових достав рукодїльникам, передовсім рільничим спілкам, дальше резолюцию в справі поліпшеня платнї робітників, занятих в фабриках пороху, а також резолюцию п. Козловского в справі рільничих достав.

Угорска делеґация приняла буджет міністерства заграничних справ і додаткові кредити і висказала довіре міністрови Берхтольдови.

Ґр. Берхтольд подякував за висказане єму довіре і ствердив серед оплесків, що монархія бере участь в кождій акциї, що має на ціли удержане спільно з иншими великодержавами status quo на Балкані. Наша політика на балканьскім півострові не є політикою добичий, не значить то однак, щоби нас не інтересували балканьскі події, маємо там дуже значні інтереси і рішилисьмо ся боронити їх у всіх обставинах.

З Туреччини наспіли такі вісти: За почином великого везира видав султан іраде, що розпоряджує вербоване всіх студентів університету і висланє їх на терен війни. Міністерство війни рішило не допустити заграничних кореспондентів на поле війни. Численні звітники, особливо анґлїйскі, даремно вичікують. Зачувати, що й турецких звітників не допустять. Міністерство війни видало майже подрібне поручене що до оголошуваня відомостий. Можна оповіщувати лише провірені телеґрами. На случай потреби урядовий дневник видавати буде надзвичайні додатки.

Віденьскі дневники одержують інформациї що до причини, длячого Чорногора перша

Юнну.

(З фіньского — Юані Аго).

(Дальше).

— Але я міг би єму хоч трохи зійти з дороги, коли схочете менї допомочи. Не жадаю ніякої платнї, колиб ви менї виділили лиш кусник землї з вашого горішного ґрунту.

— Кусник ґрунту? А де?

— Я хотів би в лісах Кантіо.

Коли господар не відповідав, говорив Юнну дальше:

— Я вже й вибрав собі одно місце — на березї озера Мусті, а ви можете собі установити чинш, який схочете.

Властиво не міг господар нїчого против мати, аби позволити робітникови замешкати на своїм ґрунтї. А навіть як собі роздумав, то єму дуже добре лучало ся, осадити рільника якраз там в лісї Контіо на березі озера Мусті. Він вправдї того не був цілком певний, але імовірне оно було, що... він же читав о тім в часописях. А коли Юнну хоче конче там осісти, то... ну, чому нї.

— На чинш ми певно згодимо ся — відповів.—А впрочім я подумаю над тою справою.

— Я би найрадше вже завтра рано перенїс ся до ліса — а як би то не могло бути инакше, то я поставлю за себе наймита.

Господар знов над чимсь подумав, а відтак встаючи сказав:

— Га, щож робити з тобою, треба пристати, коли инакше не йде. А про услівя то поговоримо близше колись иншим разом.

І з тими словами вийшов. Юнну лишив ся в напів темній комнатї.

Довго вже та гадка гнїздила ся в єго голові. Чим ставав старшим, тим тяжше приходилось єму зносити наруг і безсердечність людий і тим більше боліло єго, коли бачив, що они всї немов змовили ся против него. Він почав недовіряти всьому, що бачив в людях, як словам так і дїлам. Він мав чувство, немов би на него показували пальцями, де би він не був, чи дома, чи в селї. Старав ся приєднати людий вічливостию, добрими словами і помочию, де лише міг. Але они всї уважали єго за дурня, так як тепер Тафво, котрому Юнну оповів по щирости історию цілого свого житя. Коли мужчини викурили тютюн, що він принїс з місточка, а жінки з'їли тїста, які купив і випили каву, що він зварив—тоді були знов готові сьміяти ся з єго вигляду і неповоротности та кепкувати собі з єго дурноти. І всьо то лише тому, аби єго довести до скаженої лютости, аби єго побудити до діла, котре мусїло би єго завести в кайдани і тюрму. Они всї чатували на то, щоби витягнути свої кігтї по єго ощаджені гроші, які — як они знали — заробив собі при сплавлюваню дерева. Всї пробували підійти єго, всї переслїдували єго, а найбільше ті, що були розумні і богаті.

— „Як скажеш правду, то лекше вийдеш“ — сказав єму тоді війт перед судом. Але той чоловік збрехав. Коли він сказав правду, засудили єго сейчас на батоги, а він так мало був винен. Кобй єго руки не були тоді так кріпко звязані, то він був би того чоловіка задусив.

Але пастор потішив єго тоді. Він сказав і впевнював єго, що кождий, хто свою кару відтерпів, так само добрий як всї инші і они не мають права насьміватися і докоряти єму, він може бути хрестним вітцем і сьвідком в судї. Але й пастор неправду сказав.

Доперва тоді, як єго випустили з арешту, почали люди на правду затроювати єму житє. Оно може й правда була, що пастор казав, що хоч він не добрий для людий, то все таки може бути добрий для Бога — але він того всього не розумів і не міг того зміркувати; як лиш почав о тім думати, закрутилось єму в голові і він так дурнів, що не міг нічого порозуміти. Юнну знав тепер лиш то одно, що він мусить звідси утїкати, утїкати від всього і на все. Хотів втечи в дикі ліси і укрити ся як медвідь в своїм барлозї. Тоді нехай пробують прийти ті пси і нехай з ним кусають ся.

Він нагло встав і вийшов на двір — навіть сю ніч не хоче бути на тім місци.

Забрав свої річи з шопи, вложив кусень

виповіла війну перед иншими балканьскими державами. Не є се зовсім случайно, бо атак Чорногорців мав відвернути увагу Туреччини і дати Сербії а також Болгариї нагоду згромадженя війск над границею між Кістенділь а Дубницею, щоби завдати спільний удар Туреччині. Два провали ведуть звідси на турецку область: провал Еґрі Палянка і провал Джумая. Поза горами Рільо і Родопе, які творять границю, находить ся площина, що нахилює ся до Скоплія; там можна розвинути великі маси войска.

Кілька дневників звертає увагу; що більша часть болгарского войска вийшла з Софії піхотою. Ціль їх маршу могла бути лише в напрямі близької границї, т. є. Кістенділь і Дубниця. Коли би намірено видати битву коло Адрианополя, то войско з певностию відвезено би поїздами. Сей погляд потверджує депеша з Нішу, після якої сербскі войска висаджено в Нішу і они з поїздів помашерували над болгарску границю, що вказує на спільний плян сербско-болгарскої кампанії.

„Frankf. Ztg.“ доносить з Відня: Вчерашна заява ґр. Берхтольда в угорскій делеґациї про жизненні інтереси монархії на Балкані, яких Австрия все буде боронити, викликала величезне вражіне. Не звістно лиш, на чию адресу було се звернене, Сербії чи Росиї. Є важною річию вияснити сю квестию. Вістре заяви з певностию є спрямоване против Росиї, де деякі живла старають ся консервативну і мирову політику Сазонова перехрещувати і ослаблювати. Не треба й додавати, що евентуальна побіда тих елементів була би дуже поважно осуджувана.

З чорногорско-турецкого поля війни надійшли такі дальші депеші:

Подґоріца (Т. Б. К.). Бюро Райтера доносить під датою д. 10 с. м.: Нині рано (т. є. в четвер) Чорногорці дальше бомбардували сильно укріплені становиша Турків на горі Дечіч. Около год. 11 перед полуднем примушено турецку батерию на Дечіч до уступленя. Велика битва веде ся перед турецким містом Тузі. Вислід еї не звістний. В околици Беране войско чорногорске під проводом ґенерала Вукстича нині рано переступило турецку границю. О год. 4 пополудни Дечіч упало. Комендант того форту разом з офіцирами і більшим числом вояків піддав ся. Чорногорці здобули 4 армати; чорногорску хоругов вивішено з форту. Та перша побіда викликала в чорногорскім таборі велике одушевлене.

Подґоріца (Т. Б. К) Урядово доносять під д. 10 с. м.: Чорногорці нині вечером обсадили провал Шипчаник, укріплену турецку позицию між Дечіч - Тузі. Тепер Чорногорці цілковито заволоділи всіми горбами над Тузі. Обі сторони виявили велику хоробрість. Між Чорногорцями з причини нинішних двох сьвітлих побід велике одушевлене. Малісори бороли ся з пожертвованєм по стороні Чорногорців. Нині пізним вечером король приймив в головній кватирі команданта здобутого форту Дечіч і відставлено его разом з полоненими вояками до Подґоріци.

Несподівана вість наспіла з Риму. Именно італіяньска Tribuna подає таку депешу з Уші: В послідний хвилі коли вже осягнено згоду Італії що до головних точок мира. Туреччина зголосила неможливі до принятя претенсиї. Після всякої імовірности переговори будуть зірвані, а війна з Туреччиною буде ведена дальше з цілою енерґією.

Новинки.

Львів, 12 жовтня 1912.

†

Станислав ґр. Бадені.

Сумна вість наспіла нині рано до Львова. Нинїшної ночи упокоїв ся в Радехові, Є. Е. б. Маршалок краєвий Станислав ґр. Бадені. Ґраф Бадені уродив ся дня 9 серпня 1850 р. В роні 1884 увійшов перший раз як посол до Сойму, де від того часу засідав, спершу до 1890 р. як посол сільских громад з брідского повіта, а від 1890 р. до тепер з повіта каменецкого. Пословав також до Ради державної і був кілька разів членом і референтом в Делеґациях. В р. 1894 зістав тайним радником. В р. 1895 став перший раз Маршалком краєвим по уступленю кн. Санґушка і полишив ся на тім становищи до р. 1901. По перерві до р. 1905 покликала его другий раз воля Монарха на то важне і дуже тяжке та відвічальне становище на якім оставав аж до літа сего року, коли тяжка недуга приневолила его уступити. Покійний ґр. Бадені визначав ся дуже великими спосібностями, силою характеру і розумом і я-

---

хліба в кошіль і пішов з подвіря ніким не замічений. Небвом зійшов з дороги і пустив ся бічною стежкою.

Ішов вздовж огорожі кіньского пасовиска, де недалеко пас ся его гнідий приятель. Коло него заходив ся він завдно і з любовію і тепер заіржав віний кінь з легка, коли почув з далека его кроки. Він постояв трохи коло него, погладив ніжно его шию, промовив кілька слів і подзвонив хвильку его дзвінком. То був его одинокий приятель, одинокий, що не сказав ніколи обидного слова і в котрого очах не читав він ніколи потайної насьмішки.

* * *

Було то в неділю перед полуднем, коли Юнну вибирав ся в свої глухі ліси. Коли всі другі були в церкві, зайшов він до господаря, так, що ніхто его не бачив. За ощаджені гроші купив свого гнідого приятеля, а з господарем умовив ся, що коли він Юнну, наміряє ся на все поселити ся в лісах, то має право засівати поле десять літ з черги без ніякого чиншу, лише під тим одиноким услівєм, що буде давати господареви частину зібраних землеплодів. Крім того вимовив собі господар, що на случай, коли би Юнну хотів вернути назад до села між людий, то всі будинки стають власностию господаря.

— Ага, вертати до людий, коли я ледво утік перед ними — сьміє ся Юнну сам до себе, ведучи коня за поводи — сїсти на него не має серця — і запускаючи ся чим раз глубше і глубше в ліс.

Дуже по дурному з его сторони, що він вже давно, давно не зробив того! Але як він міг хочби припускати, що на сім сьвіті найде ся чоловік, що не схоче его ошукати і висьміяти ся. — Або то, що він віддає єму ґрунт на десять літ без чиншу, без ніяких адвокатских карлючковатих умов, без ніяких застережень — о, тому чоловікови буде він вдячний, десять раз вдячний, він добровільно віддасть єму весь дохід з ґрунту, який лишить ся від его конечної потреби. І на згадку тої доброти Юнну мякне як віск, так, що губи зачинають дрожати і він мусить рукою обтерти сльози з очий.

Він іде скоро дикими, травою зарослими стежками, що тягнуть ся без перерви вздовж берега болот і краю лісів, куда ледво чи ходять другі люди.

Вкінци виходить на вершок високої скали, звідки не бачить нічого як лиш поржавлий осінний ліс і дрімаючі в глухій тишині болота, що визирають зпоза кождого краю ліса.

Сьвіт людий далеко звідси, як далеко око засягне, з поза далеких горбів не чути ні одного голоса, не видко ні одного диму, знаку людских мешкань. Лиш далеко, далеко в лісах чути від часу до часу голос мисливского пса і декуди гукне вистріл і роздасть ся глухо в многократнім відгомоні. Але мисливці ходять своїми дорогами, они певно не прийдуть непокоїти его.

Однако для осторожности втикає він в дзвінок свого гнідого трохи моху і вандрує дальше.

Але навіть і у себе, в своїй хаті не має его душа спокою. Тижнями его мучать неспокій і тревога, що „сьвіт“ найде его може й в тій скритці, що сьмховзяльці могли би его глядати і приходити цілими товпами, аби лиш его звідси вигнати. А може Тафво додержить своєї погрози і піде таки до суду та обжалове его о намірене убийство.

І так цілу осінь мучать его ті думки.

Єго хата стоїть в долині на березі озера між двома високими горбами. Недалеко того місця, що він собі вибрав, стояла вже від давна лісна буда, напів вже в землю запала, збудована перед літами, щоби вуглярі мали де ночувати. Він поправив крівлю на ній і мешкає там так довго, доки будує свою хату. Коли єї побудує, оберне буду на стайню.

Вже коли обрабляє бальки і робить ґонти, здає ся єму часом, немов би чув чиїсь кроки там в гущавині лісній та бачив, як хтось там-туди ходить. Він перестає робити і наслухує як злодій, що втік своїм наставникам, здержуючи в собі віддих і не рушаючись з місця. Особливо в неділю нападає его страх перед відвідинами і тому для безпечности виходить вже рано з хати в ліс з своїми сітями і сильками. Коли відтак пізним вечером наближає ся до своєї хати, обходить єї як злодій і закрадає ся на власне подвіре, задержуючись і наслухуючи, заки відважить ся зайти до середини.

Однако не приходив ніхто. А коли сніг упав, стояв вже на деревляній Юнновій хаті готовий дах.

На всіх сьвятих запалив перший раз огонь в своїй новій хаті.

На комині палахкотить поломінь, горіюче дерево тріщить, немовби з радости а дим густими клубами уносить ся на поді. Юнну як довгий простяг ся на лавці, курить люльку і дивить ся в огонь.

Тепер має вкінци власну крівлю над головою і власні стіни для охорони. Має власне місце, власне пристановище, з котрою може після права прогнати кождого, хто хотів би там вдерти ся і непокоїти его. Не потребує вже перед ніким гнути ся і стояти кому о ласку.

Колиб ще була жила его стара мати, то він міг би єї був взяти до себе, прийшло єму нараз на гадку. Довгі літа забував він о ній, а навіть не хотів о ній згадувати. Она була так як і він виклята на сім сьвіті і ніколи не мала власного кусника. Она умерла, висьміяна, скривджена і споневіряна від людий. Єї похоронено в простій, негибльованій домовині підчас голодного року і ледво їй задзвонено.

А він був такий твердий, безсердечний для неї за життя. Тількож его віддано до арешту і розлучено з матірю, а коли він знов вийшов глумили ся і висьмівали їх обоїх. Від того часу почав він встидати ся матери а она его. І они нераз далеко обходили себе, щоби разом не зайти ся.

Але коли прийшов єї конець прислала посланця і просила сина, аби прийшов і поговорив з нею. Юнну робив вже тоді в лісі при стинаню дерева і встидав ся іти до неї, тим більше, що всі чули, хто і по що присилав. Вскорі появив ся другий посланець з запитанєм, чи він прийде і чи не схоче заняти ся похороном матери. Але він відповів: „Нехай єї ховає хто хоче“ — і не пішов.

(Дальше буде).

ко Маршалок краєвий полишив по собі як найлїпшу память. До Русинів і руских справ відносив ся все прихильно і з великим вирозумінєм, а на своїм високім і відвічальнім становиши ділав все і о скілько в єго силах лежало, аби лагодити національні польско - рускі спори і пристрасти та довести до обопільної згоди. Вправді не судилось єму того діла довершити, але заслуги Покійника на тім поли великі, а за свою прихильність, безсторонність і щиру волю тїшив ся він великим поважанєм і симпатиєю у загалу галицких Русинів. Вічна Єму память!

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував надзвичайного проф. дра Яна Каспровича звичайним професором порівнуючої історії літератури на львівскім университеті. — П. Намістник іменував в етаті дирекції поліції у Львові конц. практиканта Намістництва Кар. Фелькевича і конц. практ. поліції Каз. Яза Терлецкого концилістами поліції.

— **З російскої границї.** З села Курдинців, каменецкого повіта (на Поділю) перейшла — як пишуть до „Поділї“ — бувша австрийска піддана 30 вересня потай кордон, щоби побачити ся з батьками та погостювати на храмовім празнику. Вертала ся она назад з маленькою дитиною на руках. Єї замітив вартовий салдат. Коли нещасна жінка підійшла до него, салдат двічі вистрілив до неї і тяжко поранив в ногу та живіт. Жінка впала у воду. Єї витягли на беріг і хотіли відвести зараз до шпиталю, який був недалеко. Та вартовий і вахмістр не дозволили зробити се і повезли на пів мертву жінку аж у хотиньский шпиталь. По дорозі до шпиталю жінка вмерла.

— **Женщини шпигунами.** З Перемишля доносять, що тамошна поліция арештувала кілька женщин під замітом шпигуньства. Женщини ті крутили ся в офіцирских кругах. Дальші подробиці держить поліция в тайні.

— **Пошестні недуги.** В львівскім повіті стверджено урядово черевний тиф в Винниках і Борщовичах. Міский фізикат звертає увагу, що зносини з мешканцями тих громад, а особливо набуванє від них споживчих средств може посередничити в зараженю сею недугою.

— **Виділ Тов. „Руска Захоронка“ у Львові** повідомляє отсим, що загальні збори товариства відбудуть ся дня 31 жовтня о год. 5 по полудни в комнатах „Рускої Бесіди“ (дім „Гостинниці“). За виділ: *С. Рудницка*, предсїдателька. *о. Л. Криницкий*, секретар.

— **Пряме зелїзниче полученє** Львова з Варшавою є питанєм недалекої будучности. Австрийске правительство, як зачувати, рішило ся вже будувати лінію Белзець-Томашів, а російске Томашів-Люблин. По вибудованю тих зелїзниць треба буде тілько половини теперішного часу на подорож зі Львова до Варшави.

— **Міліоновий леґат на добродійні цїли.** В Празі помер передвчера сенїор тамошних лїкарів др. Соломон Бонди в 79 р. житя та записав своє одноміліонове майно жидівскій віроісповідній громаді на добродійні цїли. Тестатор застеріг собі однако, що ся фундация не має носити єго імени.

— **Еміґраційний рух** змагає ся особливо на галицкім Поділю. День в день виїздить сила людий з Гусятинщини і Збаращини, які з огляду на сегорічний недорід їдуть шукати красшої долї в Америцї. Змагає ся також еміґраційний рух на Холмщинї. Еміґраційні аґенти розпустили між тамошними католиками чутку, що они будуть тепер вивласнювані або насильно навертані на православіє та що папа для ратованя католиків набув для них в Бразилії великі земельні простори. Відси й пішла масова еміґрация за море. Одна ґрупа холмских селян післала звідунів до Галичан, щоб тут прослідити відносини та перенести ся евентуально сюди на житє.

Господарство, промисл і торговля.

— **Філїя Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ в Сколїм** уряджує при підмозї Головної Ради Товариства в днях 23., 24. і 25. жовтня 1912 р. Курс господарско-ветеринарийний в Сколїм. Провідник курсу п. Володимир Чубатий, ветеринарийний лїкар з Дрогобича, виголосить в сих днях отсї виклади, супровождені демонстрациями на фантомах, таблицях і ветеринар. інструментах: 1) Плеканє домашних зьвірят; 2) Хороби домашних зьвірят в наслїдок злого плеканя і їх лїченє; 3) хороби заразливі з приміненєм закона та з демонстрациями заразків; 4) Поміч тільній корові з демонстрациями на фантомах; 5) Поміч в наглих випадках з демонстрациями на живих зьвірятах; 6) Купно зьвірят домашних на торзї з демонстрациями на живих зьвірятах; 7) Про хороби зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя; 8) Про хиби молока; 9) Розпізнанє віку у зьвірят. Курс обнимати буде рівнож реферати про управу пашних ростин, сіножатий та пасовиск, про асекурацию худоби, пчільництво, садівництво і деякі важнїйші закони, що відносять ся до господарства рільничого. Повинно отже з кождого доокола чного села явити ся як найбільше участників. Участники з дальших сїл одержать даром нічліг. Виклади будуть відбувати ся у великій сали маґістрату. Участники курсу одержать сьвідоцтва відбутого курсу. Зголошуватись належить у п. посла радника Льва Левицкого в Сколїм.

Цїна збіжа у Львові.

дня 8-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 30	до	10 60
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·90	„	9·50
Ячмінь пашний	8·60	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	—·—	„	—·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	7·70	„	8·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	95 —	„	120·
Конюшина шведска	85·—	„	95·
Тимотка	25 —	„	30

Телеграми

Відень 12 жовтня. З урядового чорногорского жерела доносять до „Südslavische Korrespon.“, що Чорногорцї посувають ся в трех відділах дорогою до Скодару. Малісори перейшли до атаку і борять ся в рядах Чорногорців. Король цїлий час піддержує духа войск. Чорногорска артилерия справляє ся добре. Завзята борба вивязала ся коло Тузї; вислід єї ще незвістний.

Берлин 12 жовтня. „Berl. Ztg.“ доносить з Софії, що король Фердинанд і князї від'їхали до табору під Филипополем.

Кольонія 12 жовтня. Köln. Ztg. доносить з Софії: Воєнні приготовленя майже вже покінчені. Вже послїдні відділи вислано на полудне. Число охотників значно збільшає ся. В Софії самій не видко вже зовсім мужчин.

Атини 12 жовтня. Нинї рано зібрала ся рада міністрів під проводом короля. Наслїдник престола, іменований головним вождом грецкої армії, від'їде нинї до Тесалії.

Константинополь 12 жовтня. На нинїшній радї міністрів буде остаточно обговорена нота европейских держав і уложена відповідь.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичинї електричну фабрику перворядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці“. На отворенє тих наших склепів звертаємо увагу на лише львівскої української громади, але цїлої української суспільности у Львові і в краю, а передовсїм наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажанє нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу працї, щоби сю нову і першу в Галичинї фабрику поставити на рівнї з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші гиґієвічні вироби. Перворядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солїдність в інтересї дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в єго змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлінів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).